

Colectivul de redactie

(nebunii care au scris)

Director: prof. Iuliana Tenchiu

Redactor-sef: Mihai Stefan (Bla Bla Bla)

Redactori: Adrian Chelaru (Chelu cu par)

Ana Maria Iorgu (Anna)

Rebeca Sandu (Beka)

Ana Maria Paraschivoiu (Anik)

Iulia Tudor (lolo)

Crina Cercelaru (Crynutza)

Anca Frânculescu (Ank)

Mihaela Oancea (Miky)

Ana Maria Ilie (The queen of ...)

Flaviu Panait

Catalina Calin (no_name)

Cosmina Rosca (Dasy)

Alex. Movsessian (Movs)

Cosmin Aldea (Jo-EI)

Dupa Gratii

Toti suntem condamnati la moarte si ne traim clipele ramase într-o închisoare uriasa. Nu sunt de mult timp aici, însa am început sa detest tot ce ma înconjoara. E asa de frig si întuneric! Pâna si hainele cu dungii albe si negre, pe care le port, îmi sunt prea largi si se vede clar ca au mai fost purtate si de alti oameni care s-au chinuit aici înaintea mea.

Cel mai mult urasc faptul ca suntem scosi zilnic la „munca”: sapam „transee” pentru un razboi care nu este al nostru.

De la fereastra cu gratii a celulei mele am observat cum stau lucrurile aici: dupa o perioada de detentie suntem executati în curtea închisorii si aruncati într-o groapa comuna. Câta nedreptate! Poate unii dintre noi vor sa aiba propriul mormânt sau vor sa fie incinerati, însa nu se poate asa ceva, sfârșitul fiind acelasi pentru toti.

Viata dupa gratii este foarte chinuitoare, iar pentru a uita de suferinta, unii au inventat vodka, altii matematica. Odata un detinut pe nume Kant a descoperit ca suntem legati cu lanturi si nu ne putem misca decât foarte putin. Colegii sai de celula, printre care era si Schopenhauer, l-au aprobat, însa eu nu simt nici un lant care sa ma strânga, eu ma simt libera. Alt detinut, pe nume Cioran a încercat sa evadeze, dar a fost prins si închis în alta celula, de unde nu a mai reusit sa iasa.

Nestiind ce îi asteapta, cei mai multi sunt veseli. Îmi pare asa de rau ca m-am uitat printre gratiile de fier ale ferestrei si am vazut adevarul! Daca nu s-ar fi întâmplat asa, acum as fi fost la fel de fericita ca si ei!

Anna

Regulile—facute pentru a fi încălcate?

Libertatea de exprimare

În lumea de azi a te exprima liber înseamna a spune ce gândești, fara sa crezi ca, dupa ce o faci, cineva va veni si te va pedepsi pentru ca ai avut acest curaj. Libertatea de exprimare, în România cel puțin, a fost îngradita în perioada comunismului. Daca voiai sa-ti spui parerea trebuia apoi sa suporti si consecintele, în nu stiu ce lagar, sau îndeplinind nu stiu ce ordine de la nu stiu ce persoana cu idei învechite. Când românii au luat atitudine in '89, a fost cel mai bun lucru care ni s-a intamplat noua, copiilor si nepotilor acelor oameni curajosi. Astazi, într-adevar putem vorbi de faptul ca libertatea de exprimare este prezenta si în România.

The queen of darkness

De vorba cu o persoana interesanta

Flaviu: Suntem deja colegi de multa vreme. Mi-am pus întrebarea cine este cea care sta zi de zi în dreapta mea. Poate ca ne-am cunoaste mai bine daca mi-ai raspunde la câteva întrebări. De ce ai alesc CNILC?

Iolo: Deorece consideram ca e un liceu bun. Si înca mai cred chestia asta.

F: De ce îți place mai mult compania baietilor? Crezi ca ai succes la baieti sau esti de felul tau mai baietoasa?

I: Nu neaparat. Nu e adevarat ca îmi place mai mult compania baietilor decât a fetelor, dar..., adica... (se bâlbâie) fiind fata, ma înteleg mai bine cu baietii decât cu fetele si în plus stau si cu un baiat în banca. Nu sunt baietoasa, nici nu am succes la ei, pur si simplu ma înteleg bine cu ei.

F: Te crezi interesanta? De ce?

I: În ce sens? Fiecare persoana în parte are caractere interesante, nu stiu cum sa spun, nu ma consider interesanta, ma consider eu (?!?!?!?!). Nu m-am analizat pâna acum, si nici nu o s-o fac în acest moment.

F: Ai vrea sa fii în centrul atentiei? De ce?

I: Ce întrebare e asta?! OK. Nu vreau sa fiu în centru atentiei pentru ca nu asta conteaza. Important este sa e întelegi bine cu colegii.

F: Cum vezi evolutia ta în urmatorii 70 de ani în acest liceu?

I: Adica sa ramân în acest liceu 70 de ani?! Eu niciodata nu ma gândesc la viitor, ma gândesc doar la prezent.

F: Când crezi ca va fi desfiintata scoala?

I: Nu vreau sa merg la scoala, dar nu cred ca ar trebui desfiintata.

F: De ce crezi ca profilor nu le place „moda” noastra?

I: Chestia asta nu pot sa mi-o explic, dar faza e ca pe mine nu ma intereseaza ce spun profii.

Hmmm,
interesant!

Reporter: Flaviu
Intervievat: Iolo

Demonii

„Daca vrei sa evadezi, confrunta-te cu demonii lui Dostoievski”. Nu stiu exact pe cine citez, s-ar putea ca în realitate sa nu citez, ci doar sa parafrazez, sau ca sa fiu si mai exact, exista sanse sa fiu pur si simplu original. Am mai spus: „Nu stiu”. Dar nici nu mai conteaza, adevarul nu se supune individului: Dostoievski este un geniu, iar „demonii” sai îti deschid o poarta. Catre ce? Catre ambiguitatea în persoana. V-am zapacit? E bine. Cititi romanul în speranta ca va scoate el din ceata, desi, eu personal nu cred. Asa ca, mai bine va dau din nimicul meu, poate va va ajuta.

Întreaga carte urmareste un fenomen aflat la marginea societatii: nebunia. Personajele prezentate posedă fiecare într-un grad diferit acest flagel, care, în final, va duce la o catastrofa morala, la o cadere psihica generala. Cu o clarviziune nostradamiana, Dostoievski prezinta o încercare de revolutie care are loc într-un oras din Rusia. Printr-o putere conceputala nescutita, el creaza personaje cu profiluri psihologice insondabile pentru omul obsnuit, care joaca pe aceasta mare scena a irationalitatii si a haosului. În nucleu se afla Stavroghin, în jurul caruia, fara a avea un contact direct graviteaza toti ceilalti. El reprezinta astfel regele (dintr-un joc de sah), care, neparticipând direct la actiune face sa se miste întregul sistem, condus din umbra de un manipulator: ratiunea bolnava.

Privit din exterior, Stavroghin este demonul principal al romanului, cel care conduce îndeaproape de Piotr Stephanovici, care pune în miscare întregul ansamblu, reusind sa rastoarne totul cu susul în jos: oameni cu existente normale, ajung sa înnebuneasca, sa aiba depresii nervoase, sa fie omorâti, sau la rândul lor sa omoare. Fiecare personaj, îsi scoate astfel la iveala, pe parcursul cartii partea negativa, devenind la rândul sau un demon. Dostoievski reuseste în final sa-si atinga scopul, portretul moral al fiecarui individ, în parte, facându-ne sa înțelegem irationalitatea mediului. Singurul care se arata invariabil în luciditate este naratorul, care reprezinta glasul ratiunii.

Ideile filosofice se dezbat în text, nu creeaza nota discordanta. Ele sunt dintre cele mai abjecte, pornind de la ideea lui Kirillov ca sinucigându-te devii Dumnezeu si terminând cu teoria elitista ca unul din zece oameni ar trebui sa conduca, iar ceilalti sa traiasca în sclavie. Folosind o prezentare exterioara a evenimentelor, Dostoievski ne arata stupiditatea si mai ales comicul acestor idei, tragând în acelasi timp un semnal de alarma asupra potentialului pericol. Acest semnal reprezinta chintesenta cartii, fiind una dintre cele mai clare dovezi ale puterii sale de prezicere pe cale rationala; Dostoievski a vazut în framântarea sociala ale vremii sale, ideile inaplicabile care mai târziu se vor concretiza în Rusia sub forma comunismului. El s-a temut de ceea ce ar putea fi, si astfel a comunicat lumii un adevar ce parea imposibil. Asa a iesit la lumina tiparului romanul „Demonii”, roman greu de apreciat la adevarata sa valoare.

„Cine citeste Dostoievski, departe ajunge”

Chelu cu par

Mobile freaks

În sfârșit am terminat cu convorbirea telefonica. În fond, mi-a luat doar o jumătate de ora să termin discuția cu un amic. Ce dacă am pierdut acele minute, mi-am rezolvat problemele foarte importante. E seara. Trebuie să-mi fac bilanțul zilei de azi. Am vorbit 1 ora 54 de minute 32 de secunde. Mai mult cu câteva minute ca ieri. Am primit apeluri de cam o ora și jumătate. Am dat 35 de mesaje text și vreo 10 mesaje imagine. Asta e, sunt foarte ocupat. Trebuie să fiu în legătură permanentă cu asociații mei... mă rog, colegii...

Luna asta n-am de plătit la abonament decât 25 de dolari. Dau un telefon și se rezolvă tot. E bine când ai pile la compania de telefonie mobilă, te ajută mult. Câteodată mă sună oamenii pe fix și nu mă găsesc acasă. La ce bun, când am un mobil ultimul tip? Nu mai vreau să mă sune lumea pe fix!

Acum câteva săptămâni mi-am cumpărat un set de 50 de fete pentru mobil. Dacă tot stau tot timpul cu mobilul în mână, trebuie să arate și el ca lumea. Am câteva snururi de toate culorile, și unul chiar în toate culorile spectrului solar... Hmm, ce e ala. N-am timp să citesc și eu despre spectrul solar. Am alte probleme importante. Le rezolv imediat, dau un telefon. Apoi pot să citesc și eu ceva.

Unii dintre posesorii de mobile își închid câteodată telefonul. La ce folosește acest lucru? Dacă ai telefon mobil, asta înseamnă că ești cautat, și trebuie să îl ții deschis, ca să te găsească lumea. Hmm, poate nu te ține bateria. Atunci pune-l la încărcat, deșteptule! Cât curent consumă, 5000000000000000 de watt-i?

Cam atât am avut de zis. Am vrut să-i critic pe „ciudații mobilelor” (nu ciudații mobili), dar vreau să precizez ceva. Eu nu fac parte dintre aceștia. Am o caramidă și sunt mândru de ea! Se numește N 5110 are vreo 25 de cm, cântărește vreo 200 g, atârna în buzunar exact ca o piatră de moară, dar macar pot să trimit și eu câteva sms-uri pe luna, vorbesc în jur de 10 minute pe luna și cam atât, ca altceva nu mai poate să facă. La revedere! Trebuie să mă duc să dau un telefon!

Bla Bla Bla

„Daca ne-am putea vedea cu ochii celorlalti, am disparea pe loc”
(Emil Cioran)

(!Urmatoarele rânduri nu sunt „digerabile”, pentru ca adevarul e dureros de cele mai multe ori. Poate ca voi fi criticata pentru stilul meu direct de a spune lucrurilor pe nume, dar nu mai am de gând sa ma ascund dupa deget. Cine doreste sa afle mai multe despre aceasta odioasa fata a realitatii, sa citeasca mai departe, cine nu, este rugat sa dea pagina)

Astazi m-am trezit, am admirat cu ochii întredeschisi soarele, m-am privit în oglinda si... stupoare!?! Am descoperit ca sunt invizibila. De fapt, asa am fost dintotdeauna. Trec prin viata exact asa cum trec pe strada, în orasul acesta strain, necunoscut pentru mine. Oamenii trec grabii si nepasatori pelânga mine, în ochii lor nu „exist” cu adevarat, oriunde m-as afla, ORIUNDE si ORICÂND, nu prezint nici un interes pentru nimeni. În concluzie: sunt invizibila!

De câte ori cuvintele mele au fost auzite doar de vânt care suiera în desertul vietii mele, fiind purtate în neant!?! Existenta mea înseamna doar o pagina scrisa cu cerneala invizibila în jurnalul vietii oamenilor...

Indiferenta, nepasarea, batjocura, rautatea, lipsa de comunicare (ma refer la adevarata comunicare, nu la vorbele goale pe care oamenii le rostesc atunci când „discuta”) transforma lumea în care traiesc (oare?!) într-un veritabil cosmar din care nu reusesc sa ma trezesc, un univers sumbru, rece, întunecat, înfricosator! Le întâlnesc la tot pasul, le simt prezenta, sunt pretutindeni, ma sufoca, ma coplelesc...

„Ti-ar placea sa fii invizibil(a)?” este o întrebare care pare o prostie, dar la care totusi ai raspunde: „Invizibil(a)? O, sigur, de ce nu?! Ar fi super!” Însa te înseli amarnic daca gândești astfel... sa fii invizibil(a) în ochii tuturor nu este deloc usor, e chiar insuportabil! Am observat cu tristete cât de greu se apropie sufleteste, o persoana de alta si cât de usor se instaleaza distanta, indiferenta.

Probabil ca ar trebui sa stau cuminte în banca mea, sa las oamenii, timpul si spatiul sa treca pe lângă mine, atâtea cuvinte nerostite, atâtea sentimente neexprimate. Dar ma razvratesc împotriva „inexistentei”, m-am saturat sa fiu invizibil(a)! Lipsa de comunicare nu face decât sa mareasca prapastia deja existenta între mine si restul lumii. De aceea trebuie înlaturata, destul de greu însa, deoarece s-a instalat si obisnuinta; dar consider ca numai printr-o discutie fireasca, benefica se pot descoperi preocuparile comune ce unesc doua persoane.

Faptul ca rareori am avut curajul sa privesc oamenii drept în ochi (care dupa parerea mea sunt cei mai expresivi) se datoreaza faptului ca nu pot suporta privirea rece, de gheata, care trece prin minte ca si cum nici nu as exista. Dar o voi înfrunta indiferent de consecinte!

Se spune ca este bine sa ai prieteni, e rau sa ai dusmani, nu te iubesc, dar nici nu te urasc, nu-i intereseaza soarta ta (cu sau fara tine e acelasi lucru), daca nu le pasa si pentru ei esti invizibil(a), atunci ce ramâne de facut???

...poate ma voi cotopi cu soarele... cel puțin „el” nu e invizibil...

no_name

Te uiti în jurul tau?

Se spune ca Dumnezeu ne ajuta pe fiecare, în egala masura. Atunci de ce exista copii care mor zi de zi din cauza foame, iar altii au absolut tot ce își doresc?

De ce unii se roaga ca a doua zi sa li se ofere un adapost, o mâncare calda, iar altii vor un laptop nou, o masina ultimul tip, un apartament doar pentru ei?

Hei, tu! Da, tu, cititorule, zi-mi ca nu e asa, spune-mi ca viata e roz tot timpul!!! Nu poti, nu e asa? În urma cu câteva luni, am fost si noi, un grup de elevi, sa vizitam o casa de copii, undeva prin Valea Plopului. Acolo ne-am lovit de o realitate cruda, de care habar nu aveam. În acele clipe îți dai seama cât de norocos esti ca ai parintii, alaturi de tine (chiar daca ei devin incredibil de enervanti si nu ne lasa sa iesim în oras, sa facem aia, aia... aaa... stai ca deviez de la subiect). Sa revin... copiii de acolo sunt orfani, si totusi conditiile în care traiesc sunt destul de bune, dar nimic nu poate înlocui dragostea de mama, jocul de fotbal cu tata si mai putem adauga „n” chestii pe care o familie normala le face. Mda, chestii normale le numim noi, pentru ca nu le pretium, spunem ca exista si-atât, nu ne întrebam niciodata cum ar fi fara ele. Noi nu, dar acesti copii o fac si chiar viseaza la ele.

Te emotioneaza atmosfera de acolo, iar copiii si mai mult. Vezi în ochii lor o tristete aparte si parca ti-ar spune „ajuta-ma, te rog, nu ma lasa aici”. Îți dai seama atunci ca problemele noastre, ca de exemplu ca nu ne dau ai nostri bani pentru o pereche noua de blugi sau ca luam vreo nota proasta la scoala, sunt niste fleacuri, ca exista suflete pe lumea asta care au nevoie de ajutorul nostru.

Noi vom mai merge în Valea Plopului, pentru ca ne-a placut, ne-am împrietenit cu copiii de acolo. Aceasta calatorie va avea loc în luna decembrie, probabil. Daca acest articol te-a emotionat sau pur si simplu esti curios sa descoperi pentru câteva ore o alta viata, sa scapi de rutina zilnica poti contacta revista noastra si, nici o problema, te luam cu noi!!! Nu trebuie decât sa vrei, atât. E simplu, nu?

Beka

Un Liceu de Vise

Fun

Scoala, în general, este considerata de cei mai multi dintre noi o obligatie. Niciodata nu vom fi happy ca 5 zile din sapte TREBUIE sa ne facem temele, sa învatam. Nu putem face absolut nimic, singura solutie ramâne conformarea. Totusi ne ramâne visul. Oricând putem sa visam la un liceu mai cool, pentru ca, în fond, sa visezi nu te costa nimic. Iata câteva sugestii:

1. Intrarea în liceu sa se faca pe baza unor insigne, care sa ne scuteasca de acele legitimatii la care se ataseaza o poza a noastra care oricum nu iese niciodata.
2. Scarile vechi de 20000 de ani sa fie înlocuite de un lift, mai simplu, mai practic (va dati seama ce misto ar fi sa se blocheze liftu' în timpul orei de mate sau fizica)
3. Daca nu se poate un lift, hai, treaca de la noi, merg si scari rulante.
4. Sa avem un loc al nostru unde sa stam în pauze, gen bar, dar nu va sperati, profilor, ar fi fara bauturi alcoolice, doar sucuri si mâncare.
5. Dupa ce ca pauzele sunt scurte, mai sunt si de 3 x fem... pardon, plictisitoare, ar fi cazul sa avem un radio al nostru. Stim, stim, stim, muzica sa fie cenzurata!
6. Am mai vrea ca de 3 ori pe saptamâna sa avem dreptul sa chiulim, dar fara absenta si fara razbunari subtile de genul „va ascult data viitoare”.
7. A... stai ca uitam de un lucru important: daca nu ne putem îmbraca cum dorim noi, atunci sa ne facem o uniforma. Si când zic „sa ne facem”, ma refer la noi, elevii. Nu va impacientati, probabil va fi roz sau verde fosforescent.
8. Calculatoarele, în special cele din laboratorul 2 de info, sa fie schimbate cu laptop-uri! Vrem cam multe, nu?
9. Ultima noastra dorinta ar fi ca toate celelalte opt sa se îndeplineasca. Suntem glumeti, nu?

Acum, serios vorbind, cu un liceu care sa detina dotarile mentionate putin mai sus, ne-am mândri si noi. În plus, va garantez ca dorinta sase este negociabila

Beka

Profu' adevar graieste

- „...limba unui ghetar se întâlnește cu limba altui ghetar si formeaza...”
- „...ce michinei a scris la tabla...”
- „...stai sa-ti mai bag una...”
- „...ploua de jos în sus...”
- „Propozitiile vor apare...”
- „Mai ramâi la tabla sa ti-o maresti...”

Me & you

Sfaturi pentru elevi

Zece reguli pentru a trece cu brio de clasa a IX-a si a X-a:

1. la notele în primele doua luni de scoala!
2. Daca te plictisesti la ora, prefa-te ca esti interesat de ce spune proful, în timp ce te joci pe mobil.
3. Aminteste-ti ca pauza e facuta sa-ti copiezi tema la mate, fizica si engleza.
4. Muta-te în ultimile banci si dormiteaza linistit pentru ca CDB (colegul de banca) vegheaza pentru tine!
5. Stai pitit cât poti la mate, fizica si alte materii din aria curriculara, astfel nu te vor scoate niciodata la tabla (va spunem noi ca functioneaza foarte bine).
6. Împusca notele. Pentru nestiutori: raspunde foarte des la întrebări usoare sau învata o data lectia de zi, spune-o ca papagalul si ti-ai luat zecele.
7. Când stii ca e rândul tau sa fii ascultat, cere-i voie profesorului la toaleta si ramâi acolo.
8. Ca sa nu-ti controleze tema, întârzie întotdeauna la ora: ba ca ai fost la magazin, la toaleta, sau ai fost cu buretii. La prima ora, nu ti-a venit masina sau a facut pana.
9. Daca ai irosit toate metodele sa scapi de ascultare, prefa-te ca esti bolnav sau ca îti este rau. Astfel, nici un profesor nu-ti va zice nimic!
10. În caz de lucrare, trebuie sa ai spirit de echipa. Sa stii ca întotdeauna munca în echipa e cea mai buna.

Movs & Jo-EI

Scrisul pe banci

Scrisul pe banci e o arta, în opinia unora, o prostie, în opinia altora. El a evoluat din ceva mai profund, mai productiv, si anume din scrisul pe pereti. Înca din preistorie oamenii pictau niste forme pe zidurile cavernelor din plictiseala, dar încetul cu încetul peretii au început sa fie..., cum sa va spun, ...zugraviti, asa ca, din dorinta de a-si pastra capul pe gât si gâtul lipit de corp, copiii au inventat alta forma de a-si cultiva talentele artistice. Asa a aparut desenul. Dar pentru ca majoritatea oamenilor cu vârste cuprinse între 6-7 ani si 18-infinit ani își petrec 99,99% din timp suspendati de bancile scolii, tinându-se bine, încercând sa nu cada în timpul orelor, desenul a evoluat în scrisul pe banci, metoda testata cu mare bagare de seama de catre toti elevii. Ea se garanteaza a fi un mod interesant de a enerva directiunea scolii, si... de a te tine treaz în timpul cursurilor (ce dureaza de la 50 pâna la 100 de minute, pentru cei ce au vrut sa-si aprofundeze cunostintele mazgalirii bancilor din scoala generala si liceu, respectiv studentii). Pentru mai multe informatii despre aceasta arta, vezi clasele de la etajul I si calculatoarele din laboratorul 2 de informatica, mai precis monitoarele

Miky

În cautarea indentitatii

Uite cam ajuns si aici! Am ajuns sa fim criticati si pe strada. De ce? Ca nu vrem sa fim ca ei, pentru ca nu vrem sa ducem o viata monotona în alb si negru? Pentru ca speram la mai mult decât vor ei pentru noi? Pentru ca încercam sa atingem norii si sa furam luna? Nu! Ei nu vor uita asta. Vor sa tacem si sa facem ca ei. Sa fim niste ratati, sa nu gândim, sa nu traim, sa facem, sa facem, sa facem. Si doar sa fim. Noi nu vrem asta. Oare n-au si ei viata lor personala, un scop al lor? Nu, n-au. Nu stiu ce-i ala scop. Se gândesc doar la faptul ca se afla aici, pe pamânt, pentru ca asa a vrut Dumnezeu, vor sa faca totul ca la carte, sa fie perfecti. Vor sa traiasca, sa aiba o cariera, o familie, casa, bani masina si la batrânete o pensie umila. Nu spera la ceva mai mult. Nu vor sa iasa din aceasta banalitate a lumii si chiar sa faca ceva. Câti dintre noi nu se gândesc mereu la asta? Doar la televizor, calculator, mobil si tot felul de „chestii la moda”. Nu vor sa faca ceva simplu, mic, si totusi sa fie un pas mare. Vor sa complice lumea, sa faca din tântar armasar.

Faceti-va o viata, oameni buni! Nu mai cautati mereu indicii care sa va aduca la ce a facut ala, dar celalalt, dar Sofronica, si tot asa. Nu mai cautati în noi! Cautati în voi!

Noi vrem sa traim aici, acum, nu mâine. Noi vrem sa fim mai mult decât simple marionete, decât mici litere pe-o foaie sau florile de pe o bluza. Preferam sa fim frunzele unui copac al toamnei, mazgaliturile de pe pagina, vrem sa fim straturile de mortar de pe geam, vrem sa fim altfel. Vrem sa fim NOI.

lolo

Profesorul meu preferat

Profesorul este o persoana cu o pregatire speciala într-un anumit domeniu de activitate si care preda o materie de învățământ. Aceasta este definitia cuvântului «profesor», însa «profesorul meu preferat» este cu totul altceva ;oricat te-ai stradui nu vei putea niciodata sa-i atribui o definitie,fiindca nu exista cuvinte demne pentru a descrie aceasta persoana.

Toata viata am sa-mi amintesc momentul cand am facut cunostinta cu noul meu profesor de pian.O doamna in varsta de patruzeci de ani ;era o femeie frumoasa fara seaman, cu pletele scurte,de culoarea castanelor,ochii negri si un trup pe care nici cel mai renumit artist nu l-ar fi mladiat mai armonios.Ma privea totusi ca o fiara ce-si urmareste prada cu ochii reci ca de ghiata.Mi-a spus sa cant piesa mea preferata.Ma urmarea fix cu privirea,ceea ce-mi dadea senzatia ca in inima mea a fost infipt un spin.Dupa cateva clipe m-a oprit si apoi a urmat o tacere de moarte.Parea ca nu doreste sa traiasca decat in arta si pentru arta sa.

Au urmat nenumarate ore de tacere.Inca nu se infiripase nici o legatura intre noi,eram in dimensiuni si realitati diferite.De multe ori aveam impresia ca nici nu ma asculta.Ba alteori iesea nervoasa din clasa si se intorcea dupa mult timp.Atunci cand vorbea,folosea cuvinte taioase si atat de dureroase ca izbucneam in plans.Dar nu-i pasa.Isi impunea punctul de vedere asemeni unui dictator.Era energica,iar spre sfarsitul orelor incepea sa se plimbe prin clasa,sa ma critice,sa-mi impuna alta viziune asupra pieselor si sa-mi dea o noua metoda de studiu.Pentru un copil de clasa aV-a,cele patru ore de studiu pe care dansa mi le plasa zilnic reprezentau o povara pe care n-am acceptat-o niciodata,drept urmare ma multumeam cu doua ore de studiu pe zi.Acest lucru ma multumea in schimb doar pe mine,nu si pe dansa,care intr-una din zile,energizata de faptul ca nu mi-am lipit partitura si nu am scris corect digitatia,m-a tras de mana si m-a lovit de pian.In acel moment am iesit pe usa si dus-am fost.Cu greu m-au mai convins parintii sa merg la orele de pian.Eram incapatanata precum un catar : « Eu acolo nu ma mai intorc.E iadul pe pamant.Muzica cu batul eu nu fac.Nu si nu ! ».Si totusi m-am intors...dar nu singura,ci cu tatal meu.Nu stiu ce au discutat nici in ziua de astazi,dar profesorul meu s-a schimbat.Dorea sa para pasiva.Se prefacea ca nu o intereseaza.Mi-era atat de frica sa intru la orele de pian ca de multe ori imi venea sa plang dinainte.

Au urmat doi ani de usoare divergente,timp in care se crease o relatie elev-profesor,si atat.Dar,nu era suficient.Era vorba de compatibilitate ;trebuia sa traiasca aceleasi sentimente ca si mine prin intermediul muzicii,sa fie partasa la suferinta si bucuria mea,sa simta muzica lafel ca si mine,iar pentru asta era necesara o legatura speciala.

Lucririle incepeau sa revina pe calea cea buna.Comunicam din ce in ce mai mult si astfel am reusit sa-i spun ca nu inteleg cum sa transmit sentimentul de fericire cand eu sunt trista,crispata.Pe atunci,eram o fire inchisa,posomorata si ceva mai tacuta. Descoperisem problema: mi-era rusine sa-mi expun sentimentele, consideram ca starile sufletesti sunt ceva intim,ceva ce nu poate fi dezvaluit oricui.Profesoara mea de pian m-a ajutat sa scap de aceste inhibatii.Un an de zile am studiat numai piese vioaie,pline de energie,care,cred eu,m-au influentat intr-o oarecare masura ;m-au invatat sa fiu o persoana fara prejudecati,sa spun ceea ce

simt si ceea ce gandesc,mi-au dat curajul de a trai pe propriile picioare.

Depuneam o munca asidua,iar rezultatele se cam lasau asteptate.Studiam mult si aveam satisfactii putine,sau,nu pe masura asteptarilor mele.

Imi placea muzica si chiar si orele de pian imi pareau captivante,insa nu simteam ca sunt gata pentru orice sacrificiu in favoarea artei ;nu mi se parea ca sunt facuta pentru a fi artista.

Ma ingrozea gandul ca am sa studiez doisprezece ani pianul,si apoi nu voi intra la conservator,dand cu piciorul copilariei mele,viselor mele,ajungand poate sa detest muzica.

Eram clasa aVIII-a cand am decis ca este cazul sa spun « Eu aici ma opresc ».Era timpul sa ma retrag din competitie si sa las muzica sa ramana doar un hobby.

Intr-o dimineata,mi-am facut singura curaj,mi-am luat inima-n dinti,am tras adanc aer in piept si i-am spus raspicat tatalui meu ca incepand de astazi eu nu mai studiez pianul decat pentru a-mi obtine atestatul.I-am spus ca nu ma intereseaza daca peste ani am sa ajung bogata sau saraca,nu-mi pasa,pentru mine asta nu are nici o importanta,cel putin mi-am facut-o cu mana mea si voi avea constiinta impacata ca am facut ce mi-a dictat mintea si sufletul.

Acelasi lucru i l-am spus si profesoarei mele de pian.Am pus tara la cale si dupa lungi perioade de gandire mi-am lamurit si parintii ca asa este mai bine.Trebuie sa recunosc ca si doamna profesoara m-a ajutat in a-i convinge ca este mai bine sa fac ceea ce gandesc eu decat ceea ce vor ei.Un an intreg acest profesor m-a pregatit pentru viitorul examen.Mi-a dat adevarate lectii de viata si mi-a devenit o a doua mama.Vorbele erau de prisos.Intelegem totul doar dupa expresia fetei si stralucitul ochilor ei.

Imi amintesc foarte bine ultimul meu examen la pian :absolventa.Trebuia sa impresionez cu orice pret comisia,iar eu nu ma prea simteam pregatita.Nu era vorba de mine,ci de prestigiul unui om care a avut toata increderea in mine.Colegii mei ieseau din sala de examen,rand pe rand,ingroziti.Nu ma putem opri din tremurat,nu puteam sa ma gandesc,parca inebunisem.Se putea observa cu usurinta frica si emotiile pe care la aveam.

O fractiune de secunda am intalnit privirea persoanei ce imi devenise prieten pentru a-mi crea o stare de calmitate si confort.Am cantat exceptional !La iesire profesoara m-a pupat,si-am simtit-o ca pe un adevarat parinte.Nu o tradasem.Era singurul mod in care putem sa-i multumesc pentru ceea ce m-a invatat in toti acesti ani.

De atunci nu am mai intalnit-o.Sunt momente cand am senzatia ca-i aud vocea stridenta si subtire.Tresar !Imi este foarte dor de dansa.Daca as intalni-o nu cred ca as izbuti sa ma abtin si sa nu plang.Dar mie nu mi-e rusine sa spun cat de mult o iubesc.Mi-am dat seama cat de mult tin la aceasta persoana tocmai cand am pierdut-o.Cred ca trebuia sa ma invete sa pretuiesc persoanele atat timp cat le am aproape,caci regretele pot fi uneori tardive.

Dasy

Mesaj către părinți

În zadar încercati sa ne închideti între zidurile vointei si autoritatii voastre; prin puterea visului si ajutorul tineretii, vom scapa!

În zadar încuiati cu lacate grele poarta spre lumea tumultoasa si plina de neprevazut care ne asteapta. Dorinta de a cunoaste, spiritul cutezator si avântul adolescentei vor spulbera orice bariera.

În zadar scrieti pe toate usile „**INTERZIS**”, pentru ca noi le vom deschide, chiar daca dincolo de ele, viata cruda si neiertatoare ne va lua în vârtejul ei ametitor.

În zadar ne spuneti, de mii de ori, ca viata e o lupta; lasati-ne sa luptam cu ea si atunci va vom crede!

În zadar încercati sa ne luati visele prizoniere si pe noi sa ne încuiati într-o colivie, fie ea si de aur. Noi tindem catre libertate, catre viata traita din plin, catre iubire, „în forma pura”. Noi vrem sa fim **NOI!** Lasati-ne sa visam, chiar daca visurile noastre vi se par absurde!

Lasati-ne sa iubim, chiar daca iubirea noastra vi se pare o joaca!

Lasati-ne sa ne câstigam picatura de fericire la care fiecare muritor crede ca are dreptul!

Noi nu va cerem decât libertatea de a ne urma destinul; sa nu ne mai chinuiti cu porunci enervante si interdictii nesuferite! V-ar costa prea mult daca ati încerca sa ne înțelegeti? Sau orgoliul vostru e mai presus de fericirea noastra?

Gânditi-va... pâna nu e prea târziu!

Cred ca acestea sunt dorintele tuturor adolescentilor, cred ca aceste cuvinte ar trebui lipite pe peretii tuturor, în loc de postere, si aratate saptamânal parintilor care deseori exagereaza în grija lor fata de noi, care deseori se tem sa recunoasca ca am crescut!

Ank

All we need is blue

De ce „blue addiction”? raspunsul este clar în masura în care orice om poarta albastru . Vara aceasta au fost la mod culorile vii: rozul, verdele, rosu, portocaliu. Toamna se poarta violet, lila, maroniu... dar ce ne facem daca nu ne place nici macar oculoare din cele mentionate? Simplu: albastru – mereu la moda, albastru este culoarea solicitata din plin la orice party, la orele de sport, în oras si chiar la rochiile de seara – în concluzie albastru merge oricând, oriunde si oricum.

Putem spune ca nu e putin sa se poata afirma despre tine ca esti natural(a), ca nu vrei sa fii „miezul” în orice situatie, sarind în ochi cu diferite nuante mult prea deschise sau stridente.

Si când te gândești ca au aparut atâtea culori care au încercat sa detroneze albastrul! Tzeapa! N-au putut.

Se spune ca albastrul reprezinta sinceritatea. Now, sa fim seriosi! Aproape toti purtam aceasta culoare. Toti suntem sinceri??? :) :) :)

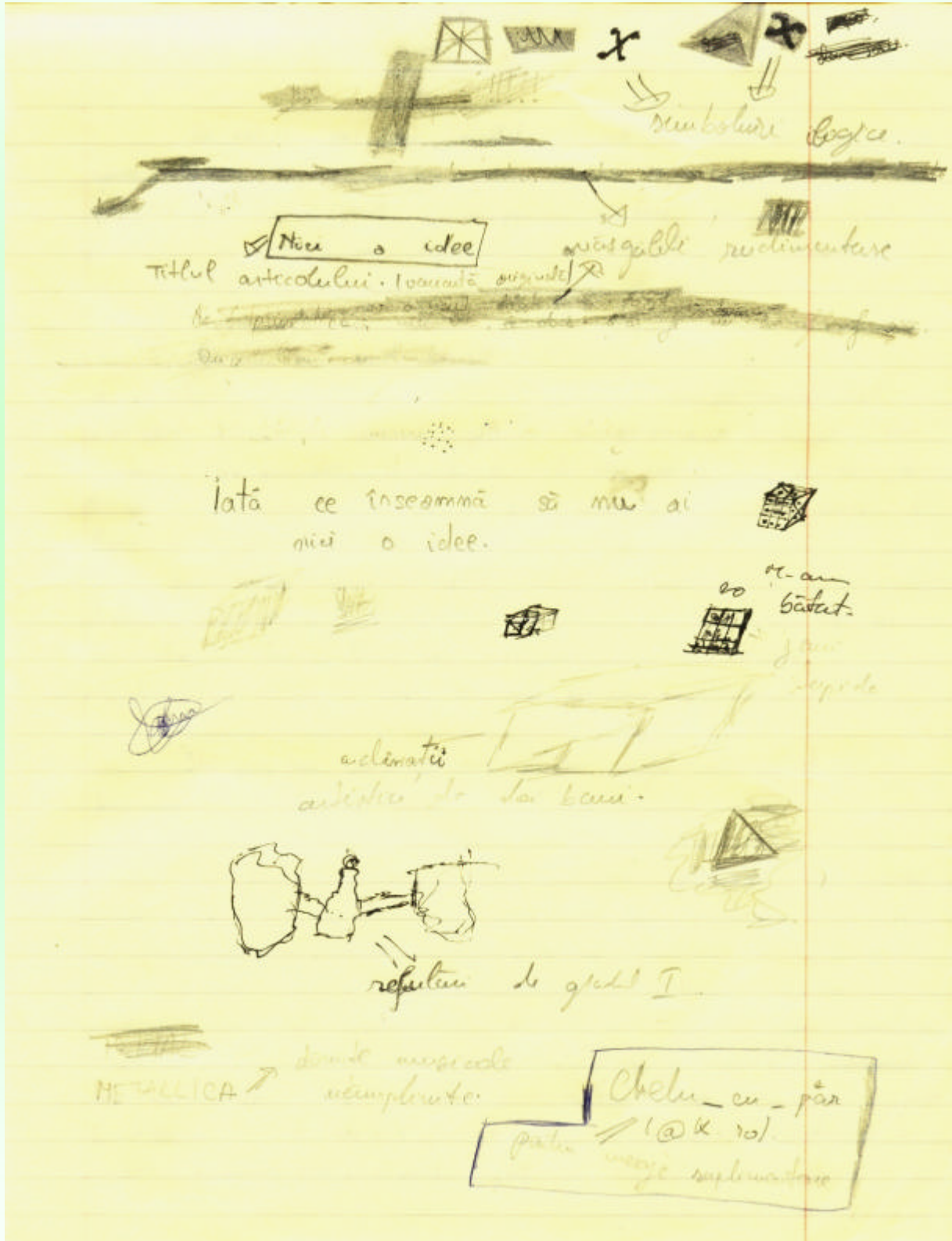
Incredibil! Este o culoare întâlnita în domenii atât de diferite si aici intervine influenta psihica. Albastru nu impune un comportament anume, precum rosu sau alta nuanta intensa. El ne transmite senzatia de liniste interioara. Este asemeni unei chei ce deschide poarta oricarei activitati: te poti concentra mai bine la un examen sau, în mod paradoxal, poti dansa mai degajat

So, blue fine for us!

Anik & Crynutza

Iată ce înseamnă să nu ai idei

Chelu cu par